

Gjennom det sjamanistiske forstørrelsesglasset som kalles trommereiser utforsker jeg psykens indre. Der har jeg funnet "klamringens vesen"; et "vesen" som tydeligvis er utilfreds med tingens tilstand. Kan noe gjøres med det?

"Det var som et sammenlimt rekke av minner, årevis i utstrekning, helt tilbake til ...til når...uendelig lenge, ledd for ledd i dette livet, men også i mange liv bakover.

Det som lå der var alt jeg angret på, av det jeg hadde gjort, og ikke kunne glemme og slippe, men måtte slepe rundt på.

Jo lenger bakover i tid dette tankelimet virket, desto større lengsel fremover mot et lengselsland i framtida et sted. Det som blir borte i denne prosessen er øyeblikket nå".

Denne gangen ankommer jeg på ryggen av en åndebjørn. Det var den som instruerte med i dette med et avspent sinn, det å ha et åpen og mottagelig holdning, uten begrensende skygger og slutninger.

Ganske rolig og observerende betraktet jeg den psykiske substansen, som var i virksomhet foran meg. Den levde og beveget seg hele tiden, uforutseende og med en ukjent agenda. Den sendte utklebrige tråder i forskjellige retninger, den skubbet på seg og bølget frem og tilbake, en subliminal virksomhet i meg og utenom min vilje men like fullt med en stor innflytelse på mine tanker og min ordinære sinnstilstand.

Var denne psykiske substansen i motsegning til min ordinære livsutfoldelse...eller var det bare rester av noe jeg angret på? Noe uforløst? Mitt karma? Eller så jeg inn i min samvittighet?

Jeg satt på ryggen på en åndebjørn mens jeg studerte dette fenomenet. Ganske stille sto bjørnen. Helt stille satt jeg så på det som utfoldet seg foran mitt sjamanistiske forstørrelsesglassblikk.

Jeg så nå at flere faktorer var i virksomhet i dette tankelimet, som var klamringens vesen. En av dem var utålmodighet. Den kunne jeg se fordi jeg var avspent og mottagelig, og dette gjorde at utålmodigheten ikke lenger hadde noen makt over meg.

Utålmodighet har en høy faktor av vaksomhet i seg, man er på hugget som det i blant heter, noe må skje, man når knapt å puste og slett ikke å erfare rommet mellom tankeimpulsene og fanges av uroen som skyter ut av denne sinnstemningen.

De uheldige handlingene jeg hadde gjort, gnistret som glør i denne guffen, for heite for å kunne bæres i dagslyssinnet, derfor var de som fanget i denne kontaineren.

Disse tankene hadde en ladning i seg, som trakk tilbake til fortiden, til da denne handlingen skjedde, hendelsene inntraff.

Men her var også urolige frø til det som kunne være livstanker, tankefrø som var neglisjert og handlinger som var ugjorte. De liksom dro fremover, de ville forløses.

Vi er tanker, du skulle tenkt oss...eller hvilke ord var det Per Gynt en gang fikk høre i oppgjørets time, etter alle sine sprell og svik.

De befant seg altså fortsatt på frønivå, men skulle vært utvokst i dagklar bevissthet, de skulle bidratt med sin kraft og forståelse, som agenter for individuasjonens krefter, de som fører oss inn i harmoni med det vi kan kalle den store planen.

For vi er her i kroppen på jorda i følge en plan, naturligvis, en fysisk plan, en psykisk plan og en åndelig plan, sammen utgjør de den store planen, den som fører hver enkelt som et ledd inn i samspill og harmoni med alle andre selvutfoldende vesener.

Å være i en slik harmoni vil si å leve i pakt med det naturlige sinnet, der lite butter, og det meste flyter i et åpent og stort øyeblikk.

Både de ulmende glørne og de udyrkede frøene hadde samme årsak, en form for uvitenhet om de beste livsvilkårene. For hver enkelt må dyrke frøene i sinnet, dvs. oppdra seg selv og samstemme seg med den store planen, de andre livsviljene og vekstkreftene.

Ved å se dette, var det som om dette som ved første blick så ut som en klebrig masse, plutselig forandret karakter. Å bringe bevissthet inn i dette subliminale bevissthetsnivået, denne forglemte avkroken i den nedre verden, gjorde at livsfrøene poppet åpne, slo røtter og tok til å vokse.

Denne transformasjonen foregikk uten medvirkning av min vilje og gode hensikt, men bare gjennom det at jeg kunne sitte rolig i bjørneragget og betrakte dette gjennom trommereisens forstørrelsesglass, med et åpent og avspent sinn.

Alt ligger i tankene våre, fikk jeg vite. De kan være våre beste venner, man kan også skape det paranoiarammet som kan driv en til vannvidd, eller de kan føye seg sammen til det fengselet, der døren lukkes og minnenes smertevegger ikke viser noen nåde... og ingen nøkkel er å finne til en dør som øyet ikke ser.

Slik kan man fanges i klisteret.

Men hjelpen kan være nær.

For på en av reisene dukket reinsdyret opp. Det tok til å arbeide med meg. Det spiste opp psykisk energi i hjertet mitt. Det å utforske hva denne klebrige massen ble samtidig å bli helbredet fra den, befridd fra den.

Dette kraftdyret tok til å vandre innover i et landskap i hjertet, det vorvandlet alt ved sitt nærvær og vesen, mørke åpnet seg, skygger ble levende lys. En høy horisont åpnet seg. I alle fall som i et glimt, for en stund var hjertet åpent og fritt, like uendelig som universet.

I denne dimensjonen/tilstanden fantes ikke klistermaterien. Den hørte til i det vi la bak oss. Hvordan skal det forstås?

Jeg var på en lang vandring mot den øvre verden. Det var en besværlig vandring. Hver gang jeg tok et skritt oppover var det som om jeg fant to skritt bakover. Jeg tok til å miste motet. Da fikk jeg en oppmuntring fra en passerende hvit ugle: Din sjel har alt som trenges for å kunne fly.

Kroppen min satt i en stol i et rom i en leilighet på Hovseter, mens min sjel svedde oppover, lett og lydløst. Ut av det lyset kom vesener mot meg, gjennomsiktige, med kropper av levende sjelelig lys.

ailo gaup